ושוין שמוכרה אלמנה לכהן גדול גרושה

וחלוצה לכהן הדיום האי אלמנה היכי דמי

אילימא דקדשה אביה מי מצי מזבין לה הא

אין אדם מוכר את בתו לשפחות אחר אישות

אלא לאו יידקדיש איהי נפשה וקא קרי לה

אלמנה יאמר רב עמרם אמר ר' יצחק הכא

בקידושי יעוד ואליבא דר' יוםי בר' יהודה

ייר בין הייר בין די בין די

ניתנו: איתמר מת ונפלה לפני אחיו ליבום

אמר רב הונא אמר רב סממאנת למאמרו

ואינה ממאנת לזיקתו כיצד עשה בה מאמר

צריכה גם וצריכה חליצה וצריכה מיאון

צריכה גם שמא נתרצה האב בקידושי שני

צריכה חליצה שמא נתרצה האב בקידושי

ראשון, צריכה מיאון שמא לא נתרצה

האב לא בקידושי ראשון ולא בקידושי שני

ויאמרו אין קידושין תופסין באחותה לא עשה

בה מאמר אינה צריכה אלא חליצה בלבד

מאי אמרת תיבעי נמי מיאון שמא יאמרו אין

קירושין תופסין באחותה הכל יודעים אחות

חלוצה דרבנן ידאמר ריש לקיש כאן שנה רבי

אחות גרושה מדאורייתא באחות חלוצה

מדברי סופרים יהנהו בי תרי דהוו קא שתו חמרא תותי ציפי בבבל שקל חד מינייהו

כסא דחמרא יהב ליה לחבריה אמר

מיקדשא "לי ברתיך לברי אמר רבינא אפילו

למאן דאמר חיישינן שמא נתרצה האב

עין משפם

נר מצוה

בו א מיי' פ"יב מהלי איסורי ביאה הל"ט סמג לאון קח טוש"ע

'אה"ע סי׳ טו סעי׳ כו נוט ע סי טו ספי פו. בו ב מיי פ״ח מהלי יבום הלי״ג סמג עשין נב

ולאוין קי טוש"ע אה"ע

סי קעד סעי ג: בח ג מיי פ"ג מהלי אשות הלט"ו סמג

סימן לה סעי׳ ג ה:

מוסף רש"י

ושוין שמוכרה אלמנה. כשהים חלמנה לכהן

גדול. וקידושין תופסין לו בה דקידושין מופסין בחייבי לאוין (לעיל יח:).

אין אדם מוכר את בתו לשפחות אחר אישות. קיבל קידושין וחורה חליו שנתחרמלה

אין חוזר ומוכרה לשפחות

. (לעיל יח.)**. דקדיש איהי**

נפשה. שלא ע"י אביה

בשהו. טנט ע" טנט ינתארמלה הימנו (לעיל ה:). הכא בקידושי

יעוד. שנתארמלה מקידושי יעוד, והאי דהדר מלי לובונה ולא קרי ליה

לובונה ולא קרי ליה לשפחות אחר אישות, אליבא דר' יוסי בר' יהודה היא דאמר מעות

הראשונות של מקנתה

לאו לקידושין ניתנו. וכי מייעד לה, בעבדות

שיש לו עליה מייעד לה.

מים כו עפים לוייבו פים, ואין קידושין אלו ע"י האב, וגזירת הכתוב היא שיהיו

קידושין, הילכך הדר מני לובונה (שם). כאן שנה

לוגונה (שם). כאן שנה רבי. נמשנה זו למדנו רבי

תום' ר"י הזקן

מת. זה שקדש קטנה שיש

לה אר שלא לדעם האר.

ראשון ונמצא שקדושי י ראשוז אינז כלום וקדושי

 לעיל יח ע"ח],
בכח"י: דקדשה],
(לעיל יח:], ד) לעיל יט., ה) יבמוח יג. קו., ו) יבמוח מא., ו) ["לי" ליתא בכח"י], . [בדפו״ר: מתניתא, ונלפו״ל וכל״לו. ע) וכנ"כן, ט) [בדפו"ר וברש"י שברי"ף: לריכה לריכה מקף, י) [בתוס' רי"ד מתטט: והלכך לריכה מיחון. וברש"יף: והרואה שמלריכין לה גט יאמר שמלריכין לה גט יאמר שמלריכין לה גט יאמר אחות גרושה היא ואין קידושין מופסין בה], כ) [ברש"י שברי"ף: לרווחל דמילתא נקטיה], () [ברש"י שברי"ם: שברי"ף: חוששין שמא נתרנה האבן, מ) [יבמות קח ע"ח], כ) ונדל"ל ונשח

מוסת תוספות

א. דכיון דצריכה גט שמא קידשה ושוב אינו מוכרה לשפחות אחר אישות. מוס' הלל"ש. ב. ומשו"ה יכול האב למכרה דכיון . דהוה סגי לה במיאון לא אישות. שם. ג. דקטנה מן א שהם עסל אין קבהו בק האירוסין אין עושין בה מאמר שלא מדעת אביה כדאיתא לעיל [מד.]. רשנ"ח, ד. אלא להכי נקט ולא בשני דבכה"ג אפי גט מדרבנן לא הוה. מוס' סרל״ש, ה. והשתא נ״ל דדוקא נקט שמא לא נתרצה בקדושי ראשון דאי ודאי נתרצה בקדושי ראשון סגי בחליצה להוכיח דלאו גט גמור הוא אלא משום דאיכא למימר שמא לא נתרצה בקדושי ראשון ויטעו שנתרצה בקדושי שני וגט [עיקר] וחליצה דרבנן לכך בעיא מיאון. גליון מוס' טוך. וכע"ז בשלנ"ל. א"נ משום דקא נתרצה בקידושי ראשון . ובקדושי שני נתרצה וכו׳.

ושוין שמוכרה אלמנה כו'. הואיל ויש לו בה קידושין אע"פ שהן אלא לאו דקידשה איהי נפשה וקרי לה אלמנה. אלמא געי גט או בעבירה דקידושין תופסין בחייבי לאוין: אילימא דקדשה אביה. לאותו שנתאלמנה הימנו לפני מכירה זו: בקידושי יעוד. שנתאלמנה

> ושוב אינו מוכרה לשפחות הא יי מתני׳ אליבא דרבי יוסי דאמר מעות הראשונות שמקבל על המכירה לאו לקידושין ניתנו אלא לשפחות ויעוד שתופס בה מחמת שפוחת פרוטות פעולה שיש לו עליה הוא בא ולא ע"י אביה באו לה דלהוי הך מכירה בתרייתה שפחות בתר : מישות איסמר מס. זה שקדשה שלא לדעת אביה: ממאנת למאמרו. לריכה מיאון עם גט המוטל עליה אם עשה בה מאמר אותו הגט מלריכה להיות עמו מיאון: ואינה ממאנח לויקחו. אבל אם לא עשה בה מאמר דאין עליה גט אלא חליצה לזיקתו אותה חלינה אינה זוקקתה להיות ממאנת עם החלינה והשתא מפרש למילתא ואזיל: כילד עשה בה מאמר. דקי"ל ביבמות (דף ג.) דהעושה מאמר ביבמחו ובא לפוטרה בלא כניסה לריכה גט למאמרו וחליצה לזיקתו. וזו שקדשה שלא לדעת אביה ש אף לריכה מיאון עמהם שמא לא נתרנה החב לה בשל רחשון ולה בשל שני ולא היתה לריכה לא גט ולא חלילה והרואה שהצרכנוה גט אומר שהקידושין קידושין גמורים הן ואין קידושין תופסין לו באחותה. וקשיא לי למה לי שמא לא נתרנה האב בקידושי ראשון אפילו נתרצה בשל ראשון ובשל שני לא נתרצה אין זה גט וכיון דאין כאן גט תפסי קידושין באחותה דקידושין תופסין באחות חלוצה כדלקמיה

והרואה שהלריכוה גט אומר דגט גמור הוא וקידושין אין תופסין שמת

באחותה יולריכה מיאון ואומר אני שמא לא נתרצה בקידושי ראשון

כדיי נסבה: הכל יודעים. שאפילו אם חלילה זו חלילה גמורה קידושין תופסין באחותה שאחות חלולה אינה אסורה אלא מדברי סופרים: כאן שנה רבי. ביבמות שנינו החולן ליבמתו ונשא אחיו את אחותה ומת חוללת ולה מתיבמת המגרש השתו ונשה החיו הת החותה ומת הרי זו פטורה דהויא לה אחות גרושתו שהיא ערוה לו בחייה ועל משנה זו אמר ריש לקיש כאן שנה לנו רצי ממשנה זו אנו למדים דאחות גרושה הויא ערוה מן התורה אבל אחות חלולה אינה אלא מדברי סופרים: סוסי ליפי. תחת אילני לפלפה שהוא מין ערבה. לשון אחר מחללות נתונות ע"ג זיזין הבולטין ברה"ר לשבת תחתיהן מפני החמה: ברקך לברי. בחך לבני: אפילו למ"ד. דבת שנחקדשה שלא לדעת אביה 0 שמא נחרצה האב אמרינן:

נמי לשני קידושין חופסין באחותה כדפרישית דאחות חלולחו דרבנן ואי משום מאמר השני אינו אלא מדרבנן וא״כ איך יטעו לומר אין קידושין תופסין באחותה 'ומיאון למה לי וי"ל דאי לא בעינן מיאון איכא למיחש שמא יאמרו חליצה אינה הוכחה כי יעלה על דעת בני אדם לומר שכך האמת שנתרצה לשני ולא לראשון שהרי הראשון עשה שלא כהוגן שקדשה שלא לדעת אביה והילכך איכא למימר דלא נתרצה לו אבל השני שלא עשה כל כך שלא כהוגן כמו הראשון שהשני היה סבור שהיתה זקוקה לו והילכך איכא למימר שנתרצה לשני ומה שהצריכוה חליצה אינו אלא לרווחא דמילחא משום בני אדם שאינם בעלי סברא ויעלה על דעתם שנחרצה לראשון לכך הצריכוה מיאון להודיעם

שאנו מסופקים דשמא אינה אשתו של שני וקידושין תופסין באחותהה: הכל יודעים אחות חלוצה דרבנן דאמר ריש לקיש כאן שנה רבי אחות חלוצה דרבנן. ששנינו נינמוס (דף מה) החולן לינמסו ושא אחיו את אחותה ומת חולנת ולא מתייבמת המגרש את אשתו ונשא אחיו את אחותה ומת פטורה מן החלילה ומן היבום דהוה ליה אחות גרושתו שהיא ערוה לו בחייה ועל משנה זו קאמר ריש לקיש כאן שנה רבי כו' וא"ת כי לא עשה בה מאמר נמי חבעי מיאון דניחוש שמא יאמרו אין קידושין תופסין באביו או בבן אחיו כי יאמרו שנתרלה לראשון והויא כלתו של אב או דודתו של בן והיה לנו להלריכה מיאון להודיע שלא נתרצה אף לראשון וקידושי דאב או קידושין דבן תופסין בה וי"ל דמילתא דלא שכיחא היא שיקדשנה האב מאחר שהיה לה שום עסק עם בנו שאין אדם רגיל אצל כלחו להיות לבו עליה לקדשה אפי' היתה מותרת לו כי האי דלא נתרצה לא לזה ולא לזה לפי שכלחו אסורה לו אפי׳ אחר מיחה אבל אחות אשתו המוחרת לאחר מיחה דעתו עליה ורגיל אצלה ולכך עשו חכמים חקנה בדבר שמא יארע שיקדשנה:

מיאון דאי לאו הכי לא קרי לה אלמנה וקשה לעולא דאמר אפי׳ מיאון לא לריכה וא״ת אמאי לא משני דמיירי כששידכו להכי קרי מקידושי יעוד. וא"ת הלא ע"י אביה באו לה והוה ליה מוכר לאישות - לה אלמנה וי"ל כיון דשידך היינו כמו שקידשה אביה" וא"כ הדרא

קושיא לדוכתיה ומי מצי מזבין לה והא חין אדם מוכר את בתו לשפחות אחר אישות אבל אליבא דשמואל ניחא דמוקי לה בלא שידכו וקרי לה אלמנה משום דבעי מיאון אלא לעולא קשיא וא"ת ומגרושה לכהן הדיוט נמי תיקשי אפי׳ לרב ושמואל דהיכי משכחת לה גרושה לכהן הדיוט אי מיירי בשידכו מי מלי מזבן לה הא אין אדם מזבן כו' ואי מיירי בלא שידכו הא לא בעיא אלא מיאון והיכי קרי לה גרושה הא אינה אסורה לכהן וי"ל דלעולם מיירי בלא שידכו ומיירי שכך אירע שלא מיאנה אלא גירשה דאמת הוא שנפסלת לכהן באותו גט כיתומה שהשיאוה אחיה ואמה דאם מיאנה לא נפסלה לכהן ואם גרשה פסלה מן הכהונהש אבל ודאי פשיטא דלא בעי אלא מיאווב: צריכה מיאון שמא לא נתרצה

לא לראשון ולא לשני. פירש הקונטרם שמא לא נתרלה לראשון כדי נסבה דאפילו נתרנה לרחשון ולח נתרנה לשניג קידושין תופסין באחותה דאחות חלולתו דרבנן כדאמרינן בסמוך והם יאמרו דלא תפסי בה קידושין ויתירו אשת איש לעלמא בלא גט ורבינו שמשון מקולי אומר דהא נמי כדי נסבה דאפילו נתרנה לראשון ולשני איכא למיחש להח שמח יחמרו חין קידושין תופסין באחותה והרי הן תופסין באחותה מן התורה דאי משום נתרצה

שמא בקידושי ראשון אחות חלולה אינה אלא מדרבנן ואי משום מאמר של שני הא נמי אינו אלא מדרבנן דמאמר ביבמה אינו דאורייתא וא"כ איכה למיחש לשמה יאמרו דחין קידושין חופסין באחותה משום הגט ולכך הצריכו מיאון ד וא״ת א״כ אמאי נקט לא נתרצה כלל ופר״י דלא מיבעיא האמר לא מיבעיא נחרלה לראשון דבעי מיאון לפי דכיון דנתרנה לראשון מעתה בין נתרנה לשני בין לא נתרנה איכא למיחש לשמא יאמרו אין קידושין תופסין משום הגט ופשיטא דתופסין דאי

לא נתרלה לשני אינה אלא אחות חלולתו ואחות חלולתו דרבנן ואפי׳ נתרצה לשני נמי אין המאמר שעשה השני אלא מדרבנן אלא אפי׳ אמרת לא נתרלה לראשון דאו אם נתרלה לשני אין קידושין תופסין באחותה שהרי קידושי שני הוו קידושין גמורין אפ״ה איכא למיחש דשמא לא נמרנה אף לשני ואו קידושין מופסין באחותה ויאמרו דאין כו' ולהכי נקט לא נתרלה בשניהם וא"ת למה לי מיאון כיון דלריכה חלילה א"כ חיישינן שמא נתרלה לראשון וא"כ אפילו נתרלה

צריך גט. בקדושי ראשון. והויא זקוקה ולא אכפת לן אם נתרצה במאמר שני אם לאו. אין קדושין תופסין. שהרי אחותה גירש בגט ונמצא שזאת אחות גרושתו והיא ערוה עליו מן התורה. אחות חלוצתו שאסורה עליו אינו אלא מדרבנן . ומדאורייתא שריא ליה קדשה צריכה גט. כאן . שנה רבי. ביבמות פרק החולץ [מא, א] החולץ יבמתו ונשא אחיו את אחוחה ומח חולצח ולא ונשא () אחיו ומת פטורה מן החליצה ומן היבום ועליה אמר רבי שמעון בן לקיש כאן שנה רבי וכו׳. ציפי. זיזיז היוצאיז

או נערה היתה. נתרצה. גבי קטנה שנתקדשה שלא